

[Kofod-Svendsen]

Når det gælder beslutningsforslag nr. B 80, er vi også enige i intentionerne. Hvis vi under et meget hurtigt udvalgsarbejde kan få det, der siges i de indledende linjer, opfyldt, er vi også med på det. Men dér vil vi gerne lidt grundigere vurdere de midler, man vil tage i anvendelse for at nå målene. Jeg forstod også på den socialdemokratiske ordfører, at dér lå man ikke dogmatisk fast. Man var åben, fleksibel, liberal, eller hvilken gløse jeg nu skulle bruge. Teologer må også have lov til at bruge andre glosser, håber jeg, end syndebug.

Men vi er med på intentionerne i begge forslag.

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Ordføreren vedrørende forslag til folketingsbeslutning nr. B 79 angående nedsættelse af et udvalg til vurdering af de gældende regler vedrørende tvangsauktioner m.v., hr. Ole Espersen, har ordet.

Ole Espersen (S):

Jeg vil først sige tak til det flertal, der har taget positivt imod vort forslag. Jeg forstår godt flertallet. Jeg læste i de sidste beregninger fra Realkreditrådet, at 50.000 familier i det kommende år står over for berømmelse af tvangsauktion. 50.000 familier! Det er formentlig mindst 150.000 mennesker, der berøres af den situation, og derfor er det utrolig vigtigt, at vi gør noget grundlæggende ved det problem, vi står over for. Det er ikke nemt.

Jeg vil gerne koncentrere mig om gældssanereringen, som er indeholdt som et forslag, der skal undersøges. Jeg vil gerne præcisere, at det er det, der er tale om i beslutningsforslag nr. B 79.

En almindelig gældssaneringsordning fik vi indført i 1984. Det havde taget lang tid. Jeg tror, arbejdet begyndte i 1971 i en privat tværfaglig gruppe, som bestod af toldere, sparekassefolk, læger, jurister og mange flere, der havde følt problemerne med en uoverstigelig gæld, følt dem ikke på deres egen krop, men i deres praksis som kreditorer, læger og jurister. De følte altså, at der burde gøres noget ved de almindelige retsprincipper, som går ud på, at den gæld, man har påtaget sig, skal betales, og at den bliver siddende på én så at sige til næsten evig tid, eller i hvert fald indtil man dør.

Det var det dogme og det faste retsprincip, som denne tværfaglige gruppe prøvede at gøre op med, og Justitsministeriet nedsatte i 1977 et udvalg, der skulle komme med forslag til gældssanering. Dette ministerielle udvalg endes om, at de problemer, der pegedes på, var så alvorlige og løsningsmulighederne så rimelige og gode, at man fremlagde en betænkning herom i 1982, og loven fik vi altså i 1984.

Den lov har virket til gavn for tusinder af familier, uden at nogen kreditor er blevet gået for nær. Det er nemlig princippet i gældssanering. Man tager ikke noget fra kreditorerne, men man gør op og sørger for, at de kreditorer, der har mulighed for at få noget, får det.

I øvrigt sletter man gælden, så de pågældende mennesker kan komme i gang igen. Det er princippet bag gældssanering. Det er som sagt gennemført, og jeg får lyst til i anledning af justitsministerens bemærkninger om, at man kommer til at berøre almindelige retsprincipper, at citere ganske kort fra betænkningen om baggrunden for forslaget. Man skrev i betænkningen fra Justitsministeriets udvalg følgende:

»Retsreglerne om pengekrav forholder sig i dag blindt over for væsentlige sider af den verden, de tilsigter at regulere. Forpligtelserne fastsættes uden hensyn til skyldnernes betalingsmuligheder. Tvangsfuldbyrdelseskridt foretages, uanset om de har nogen økonomisk værdi for kreditor, uanset deres virkninger for skyldnerens personlige og sociale situation og – hvor det kommer så vidt – uanset de omkostninger, det kan medføre for samfundet, at skyldneren efterlades i en situation, der må afhjælpes gennem de sociale myndigheder.«

Denne beskrivelse af baggrunden passer ikke 100 pct., når man taler om sanering af gæld, der er pantesikret, men den giver en god beskrivelse af baggrunden, og den giver en god beskrivelse af de samlede synspunkter, der bør anlægges. Derfor er det så utrolig vigtigt med en fordomsfri vurdering.

Jeg mener, at det udvalg, der ser ud til at blive nedsat, bør have to opgaver: for det første at vurdere, om de nugældende regler om tvangsauktioner fungerer godt. Det gør de jo ikke. Det viser mange af de udtalelser, vi har set fra bank-, sparekasse- og realkreditråd i de seneste dage. De fungerer ikke godt nok. Måske ikke nødvendigvis fordi der er noget i vejen med dem, men i praksis er det altså ikke, som det burde være.